

[Hvidberg.]

gende myndigheder også nok vise den tillid, at de gik ud fra, at når universitetet beder om sådanne stillinger, er det stillinger, som det virkelig har brug for, og stillinger, som universitetet er i stand til at besætte forsvarligt.

Hvis man overfor alt det, jeg her har sagt, vil indvende, at det bare er det sædvanlige: de kræver allesammen ind, og hvem skal betale det, landet kan ikke bære det — så bør man dog betænke, hvor små og ringe i forhold til de andre udgifter de beløb er, som ofrer på videnskabelig forskning her i Danmark. Det er bestemt ikke de summer, der tynger! I virkeligheden betyder de intetsomhelst i det store regnskab.

Der er en anden sag, som det forholder sig med på lignende måde som med det nævnte professorat i dansk sproghistorie; det er professoratet i medicinens historie. Her står jeg overfor en mangeårig tragedie, som jeg kortelig skal oprulle. Dr. med. Vilhelm Maars afskedigedes efter ansøgning i begyndelsen af 1933 som ekstraordinær professor i medicinens historie. I sommeren 1934 indstillede det lægevidenskabelige fakultet, at der blev oprettet et ordinært professorat i faget til erstatning for det ved dr. Maars afgang bortfaldne embede. Indstillingen blev gentaget i 1935, 1936 og 1937, stadig uden resultat. Man havde dengang to videnskabsmænd, der kunne tænkes at beklæde posten. Den ene døde ikke længe efter Maars afgang, den anden blev efterhånden for gammel. Først i 1943, da der atter var kandidater til posten, genoptog det medicinske fakultet sagen, og Københavns universitet har nu hvert år, d. v. s. 1943, 1944, 1945, 1946, 1947 og 1948 søgt om professoratets oprettelse, men uden resultat.

Medicinsk-historisk museum har nu faktisk i 16 år været uden en fuldt kyndig leder. Der har siddet en bestyrelse, hvis medlemmer repræsenterer en vis kyndighed hver på sit område, og som velvilligst har afset deres tid vederlagsfrit, men naturligvis kun i begrænset omfang. Herudover er der kun knyttet een videnskabelig medarbejder til museet, og denne, en dame, har været syg de sidste par år. Staten, der har fået størstedelen af museets samlinger foræret, må således siges nærmest at have vanrøgtet sin opgave, og uden en virkelig ledelse vil dette museum efterhånden komme i forfald. En udenlandsk sagkyndig i medicinens historie har for nogle år siden, da han besøgte museet, udtalt, at det var en af de bedste samlinger i sin art her i verden.

Alt dette har naturligvis været de særligt interesserede medicinalhistorikere rundt om i landet vel bekendt, og der er ikke tvivl om, at mange, som kunne tænke sig at forøge museets samlinger med gaver, har holdt sig tilbage, fordi de ikke kunne være sikre på en forsvarlig røgt af det skænkede og på, at materialet blev udnyttet i videnskabeligt og populærvidenskabeligt øjemed. Dette er så meget mere beklageligt, som der er en udbredt interesse for museet, ikke blot blandt læger, men også i den i Danmarks almindelige kulturhistorie interesserede del af befolkningen.

Jeg går ud fra, at de ansvarlige nu vil gøre en ende på denne ynkværdighed. Man har i dr. med. Gotfredsen en forsker, som er selvskreven til professoratet og til leder af museet. Også hans adjunktur er udløbet og kan ikke fornyes, og også for hans vedkommende står det mig ikke rigtig klart, hvor ansøgningen om dette professorat egentlig befinder sig.

Jeg tillader mig altså i forbindelse med selve forslaget til tillægsbevillingslov at gøre opmærksom på disse punkter og anmoder om, at det forsømte må blive indhentet, og at disse to professorater må blive optaget på tillæg B. Det er på høje tid, endda flere måneder for sent.

Axel Kristensen: Der er en lille enkelthed i det politiske billede fra hoveddebatten, som jeg ønsker at trække frem; nemlig retsforbundets stilling i dansk politik. Vi, der er liberalister, lad det så være som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard eller andre, må afgjort ønske en samling af de kræfter, der vil skabe et frit erhvervsliv i Danmark. Der kan ikke herske den mindste tvivl om, at det afgjort er her, skillelinien går i vor politik, og derfor er det skadeligt, hvis mindre grupper gennem deres agitation i virkeligheden skaber en situation, en splittelse, som gør det umuligt at fremskaffe de resultater, som skal skaffes, og jeg har derfor lyst til at sige lidt om retsforbundet.

Jeg kan ikke citere det ordret, men det ærede medlem hr. Starcke sagde noget om, at han ikke syntes, at tiden var til ministerstorm, og at han altså ikke i øjeblikket ville medvirke til at skifte ministerium af hensyn til den udenrigspolitiske situation. Det forekommer mærkeligt efter afstemningen om Atlantpagten, hvorunder retsforbundet havde mange mærkelige meninger; een stemte for, en anden lod være at stemme, og 3 stemte imod. At et spørgsmål, i hvilket et parti stod så splittet, skulle være helt